

ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ

Οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον, λέγουν οἱ φιλόσοφοι. Καὶ ὁμως ὑπάρχει κενὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ μάλιστα!

*

Ὁ Μίλτων. εἶπεν ὅτι ἡ γυνὴ εἶνε κομψὸν παρόραμα τῆς φύσεως. Δὲν ἔχει δίκαιον ὁ ποιητὴς τοῦ «Ἀπολεσθέντος Παραδείσου» ἡ γυνὴ μὲ τοὺς διαφόρους συρμούς εἶνε ὅχι τὸ κομψὸν παρόραμα, ἀλλὰ τὸ κομψὸν πανόγραμμα τῆς φύσεως...

*

Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ κρίνωμεν αὐστηρῶς τοὺς κλέπτας, τοὺς ψεύστας καὶ ἐν γένει τοὺς παληανθρώπους. Ἀπ' ἐναντίας, φρονῶ ὅτι ἡμεῖς οἱ ἄλλοι, οἱ τίμοι καὶ καλοί, τοῖς ὀφείλομεν καὶ κάποιαν εὐγνωμοσύνην. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχον αὐτοί. πῶς θὰ διεκρινόμεθα ἡμεῖς οἱ ἐνάρετοι;

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ Ὑψιστος καπνίζει καὶ σχηματίζονται τὰ... νέφη. Πεταεὶ τὸ τσιγάρο του καὶ... πῖπτει ὁ κεραυνός.

*

Ὅταν θῆλωμεν νὰ παραστήσωμεν τὸ ζενιθ τῆς ἀκμῆς λέγομεν: «Ζῇ καὶ βασιλεύει». Ὅταν ὁ ἥλιος εξαφανίζεται δύνων, λέγομεν πάλιν «Βασιλεύει». Αἰωνίως περιεργοὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι!

*

Πῶς νὰ μὴ ἔχουν οἱ κοινοὶ θνητοὶ κηλίδας εἰς τὸν βίον των. ἀφοῦ ἔχει κηλίδας καὶ αὐτός ὁ βασιλεὺς τοῦ φωτός, ὁ ἥλιος. Ἀλλὰ ποὺς ἡ εὐρεὶ τί ἀμάρτημα θὰ ἔχη κάμῃ καὶ ἡ ἐσχότης του διὰ νὰ ἔχη κηλίδας. Δίχως ἄλλο θὰ ἔχη κλέψη καὶ αὐτός, ἴσως φῶς, ἀπὸ τὸν Θεόν!

*

Ἀπὸ τὸ Λεξικόν μου.

Ἡλικία: Ἀριθμητικὸν πρόβλημα ἀνευ λύσεως... διὰ τὰς κυρίας.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ἑνὸς Ἡμικοῦ.

ΚΑΛΛΟΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

Ν ἀπὸ τὰ πολλὰ ζητήματα, τὰ ὅποια μένουσιν πάντοτε ζητήματα διὰ τὴν τέχνην, εἶνε καὶ ἡ ἐπ' αὐτῆς ἐπίδρασις τῆς ὠραιότητος. Κατὰ πόσόν ὁ καλλιτέχνης πρέπει νὰ ἀφοσιούται εἰς τὸ κάλλος; Πρέπει ν' ἀποβλέπῃ ζωγραφίζων ἢ γλύφων, εἰς τὸ ὠραῖον τὸ πραγματικόν ἢ εἰς τὸ ἰδανικόν; Τὰ μὴ ὠραῖα ἀλλ' ἐν τούτοις ἀξία ν' ἀπεικονισθῶσι δι' οἷονδήποτε ἄλλον λόγον δὲν πρέπει νὰ γίνωνται ἀντικείμενον τῆς τέχνης.

Ὁ Παρισινὸς λογογράφος Νοζιέρ ἐπραγματεύθη ἀπὸ γενικωτάτης ἀπόψεως τὸ ζήτημα εἰς τὸν «Χρόνον» ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Salon, προκαλέσας ἅμα τὰς γνώμας τῶν ἐπιφανεστέρων Γάλλων καλλιτεχνῶν.

Ὁ Rodin, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα καὶ ἰδίως ὁ ἀνδριὰς τοῦ Βαλζάκ ἔχει διαιρέσῃ φανατικῶς τὰς γνώμας τῶν Παρισινῶν, φρονεῖ ὅτι τὸ ὠ-

ραῖον συνίσταται εἰς τὴν ἐνωσιν τῆς δυνάμεως μετὰ τοῦ πνεύματος—προσόντα τὰ ὅποια ἔχει καὶ ὁμως τὰ ὅποια δὲν ἀναδεικνύουσιν τὰ ἔργα του ὠραῖα· δυνατὰ ἔργα, πνευματώδη, μάλιστα· εὐμορφὰ ὅχι, διότι οἱ ὄγκοι ποτὲ δὲν εἶνε εὐμορφοί.

Κατὰ τὸν Μπονὰ ὠραιότης εἶνε ἡ διαύγεια καὶ κατὰ τὸν Ντενὺς ἡ ἀπλότης.

Ὁ Bouquereau ὑποστηρίζει ὅτι ὁ καλλιτέχνης δὲν πρέπει νὰ συγχέῃ τὴν χάριν μὲ τὴν καλλονὴν· δυνατόν εἰς καλλιτέχνης, ὅπως ὁ Κρέζ, νὰ ζωγραφίσῃ μὲ χάριν καὶ ὁμως νὰ μὴ προσεγγίσῃ τὸ ὠραῖον. Ὁ ζωγράφος Σιμόν ἀποφαίνεται ὅτι ὁ ζωγράφος πρὸ παντὸς πρέπει νὰ εἶνε ζωγράφος καὶ ὀφείλῃ νὰ ἀναζητῇ τὴν καλλονὴν εἰς τὴν ὕλην. Ἡ ὕλη εἶνε τὸ οὐσιώδες. Ἐὰν ἡ ὕλη εἶνε καλὴ, ἀνθρώπαια, ἀσχημὸς μορφή δὲν ὑπάρχει, οὔτε χρῶμα δυσάρεστον, οὔτε πρόσωπον ἀνεκφράστον.

Ἀλλ' ὁ καλλιτέχνης εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ζωγραφίσῃ πάντοτε καλλονάς; Ὁ Κανταρά φωνάζει: «Αἱ γυναῖκες εἰς τὸν κόσμον δὲν εἶνε πάντοτε ὠραῖαι.» Καὶ ἔχει δίκαιον καὶ ὁμως, ἐν ἔργον εἰκονίζον μίαν ἀσχημὸν γυναῖκα, ἡμπορεῖ νὰ εἶνε ἔργον ὠραῖον καλλιτεχνικῶς. Ὁ